Γιατί οι ασεβείς στη ζωή τους είναι επιτυχημένοι; Γιατί ευτυχούν όλοι εκείνοι που παραβαίνουν συνεχώς τον νόμο Σου; (Αββάς Κασσιανός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Αυγούστου, 2018

Ο ΑΒΒΑΣ ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ. ΡΩΤΑ ΤΟΝ ΑΒΒΑ ΣΕΡΗΝΟ.

Είναι πιο αξιολύπητοι οι αμαρτωλοί που δεν αξιώνονται να υποβληθούν σε τέτοιες πρόσκαιρες δοκιμασίες.

Εκείνοι όμως που είναι πραγματικά ταλαίπωροι και αξιολύπητοι είναι αυτοί που, ενώ είναι στιγματισμένοι από κάθε είδους αμαρτία, όχι μόνο δεν αφήνουν να φανεί κανένα σημάδι που θα αποκάλυπτε την κατοχή τους από τον διάβολο, αλλά και δεν υποφέρουν από καμιά δοκιμασία άξια των πράξεών τους. Αυτό συμβαίνει γιατί εκείνοι **είναι ανάξιοι για να δεχθούν αυτό το ταχύτατο και αποτελεσματικό φάρμακο**, που προσφέρεται σ’ αυτή τη ζωή. Αυτοί, ανάλογα με «τη σκληρότητα και την αμετανοησία της καρδιάς τους», οι οποίες δεν καθαρίζονται με τις τιμωρίες της παρούσας ζωής, «*μαζεύουν κατά του εαυτού τους θησαυρούς οργής, που θα εξαπολυθούν εναντίον τους κατά την ημέρα εκείνη, κατά την οποία θα ξεσπάσει η Θεία οργή και θα αποκαλυφθεί η δίκαιη κρίση του Θεού*» (Ρωμ. 2, 5). Ημέρα κατά την οποία, «*το σκουλήκι που θα τους κατατρώει δεν θα έχει τέλος και η φωτιά που θα τους κατακαίει δεν θα σβήσει ποτέ*» (Ησ. 66, 24).

Αλλά και ο Προφήτης που προβληματίσθηκε από το γεγονός ότι οι Άγιοι δοκιμάζονται από συμφορές και θλίψεις, ενώ οι αμαρτωλοί, αντίθετα, βαδίζουν μέχρι το τέλος της ζωής τους χωρίς να δοκιμάσουν το μαστίγιο της ταπείνωσης -και μάλιστα πολλές φορές ζουν μέσα στην αφθονία όλων των αγαθών και απολαμβάνουν τιμές και δόξες- κραυγάζει με έντονο τρόπο, χωρίς να μπορεί πλέον να συγκρατήσει την απορία του: «Σε μένα όμως παραλίγο να σαλευθούν τα πόδια μου, παραλίγο τα βήματα της ζωής μου να φύγουν από το δρόμο τού Κυρίου. Γιατί καταλήφθηκα από ζήλεια κατά των παρανόμων, επειδή έβλεπα την ευημερία των αμαρτωλών ανθρώπων. Γιατί έβλεπα ότι δεν υπάρχει μεγάλη αγωνία και πολλή κακοπάθεια κατά το θάνατό τους και ότι δεν κρατάει πολύ η θλίψη που τυχόν τους μαστίζει κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Αυτοί δεν κοπιάζουν, όπως οι άλλοι άνθρωποι, και δεν ταλαιπωρούνται ούτε υποφέρουν όπως οι άλλοι» (Ψαλμ. 72, 2-5). Γι’ αυτό και αυτοί

οι άνθρωποι θα τιμωρηθούν στην αιωνιότητα μαζί με τους δαίμονες. Γιατί αυτοί αποδείχθηκαν ανάξιοι να λάβουν από αυτή τη ζωή το μερίδιο και τη μεταχείριση των υιών του Θεού, αφού δεν χτυπήθηκαν από καμιά θλίψη, όπως οι υπόλοιποι άνθρωποι.

Κι ο προφήτης Ιερεμίας, επίσης, ρωτάει με απορία τον Θεό σχετικά με το θέμα της καλοτυχίας των ασεβών και ταυτόχρονα ο ίδιος ομολογεί ότι δεν αμφιβάλλει καθόλου για τη δικαιοσύνη Του: «*Κύριε,*» λέει, «*εσύ είσαι δίκαιος, πώς μπορώ να διαμαρτυρηθώ εναντίον σου;*» (Ιερ. 12, 1). Δεν κρατιέται ωστόσο να μην αναζητήσει την αιτία μιας τέτοιας ανισότητας και προσθέτει: «*Όμως θα σου θέσω μερικά ερωτήματα: Γιατί οι ασεβείς στη ζωή τους είναι επιτυχημένοι; Γιατί ευτυχούν όλοι εκείνοι που παραβαίνουν συνεχώς τον νόμο σου; Τους φύτεψες κι αυτοί έριξαν βαθιές ρίζες.*
Γέννησαν παιδιά και απέκτησαν απογόνους. Είσαι κοντά στο στόμα τους και εκπληρώνεις το αίτημά τους, είσαι όμως μακριά από τις επιθυμίες της καρδιάς τους» (Ιερ. 12, 1-2). Ο Κύριος όμως, με τα λόγια τού ίδιου Προφήτη, θρηνεί για την καταστροφή των αμαρτωλών. Φροντίζει γι' αυτούς και τους στέλνει παιδαγωγούς, γιατρούς και δασκάλους. Τους προκαλεί, κατά κάποιο τρόπο, να θρηνήσουν μαζί Του και τους λέει: «*Η Βαβυλώνα έπεσε ξαφνικά και συντρίφθηκε. Θρηνήστε την βάλτε ρητίνη σαν βάλσαμο θεραπευτικό στην πληγή της, μήπως και θεραπευθεί*» (Ιερ. 28, 8). Και να, ποια είναι η απελπισμένη απάντηση των Αγγέλων, στους οποίους δόθηκε η εκτέλεση του έργου της σωτηρίας των ανθρώπων ή μάλλον η απάντηση του Προφήτη, που στάλθηκε ως μηνυτής του Θεού, αλλά και αυτή των πνευματικών ανθρώπων και διδασκάλων, οι οποίοι βλέπουν τη σκλήρυνση και την αμετανόητη καρδιά αυτών των δυστυχισμένων ανθρώπων: «*Προσπαθήσαμε*» λένε, «*να δώσουμε φάρμακα στη Βαβυλώνα, αλλά δεν θεραπεύθηκε. Ας την εγκαταλείψουμε λοιπόν και ο καθένας ας επιστρέψει στη χώρα του, γιατί οι αμαρτίες της πλήθυναν τόσο πολύ, που έφθασαν μέχρι τον ουρανό, έφθασαν μέχρι τα άστρα*» (Ιερ. 28, 9).

Ο Κύριος επίσης το ίδιο εννοεί, όταν απευθύνεται, με το στόμα του Προφήτη Ησαΐα, προς την Ιερουσαλήμ και της λέει: «*Από τα πόδια μέχρι το κεφάλι δεν υπάρχει υγιές μέρος. Δεν υπάρχει σε ένα μέρος πληγή ανοιχτή και σε άλλο μώλωπας ή σε άλλο πληγή με φλεγμονή. Αλλά όλο το σώμα είναι μια ολόκληρη πληγή. Δεν είναι δυνατόν να βάλει κανείς πάνω σ' αυτό ούτε κατάπλασμα, ούτε λάδι, ούτε επιδέσμους*» (Ησ. 1, 6).

(Ἀπό τό βιβλίο, «Ὁ Ἀββᾶς Κασσιανός, Συνομιλίες μέ τούς Πατέρες τῆς ἐρήμου» τ. α΄, Ἐκδ. «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ», Ἱερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Καρέα)

(Πηγή ψηφιακού κειμένου: apantaortodoxias.blogspot.gr*)*